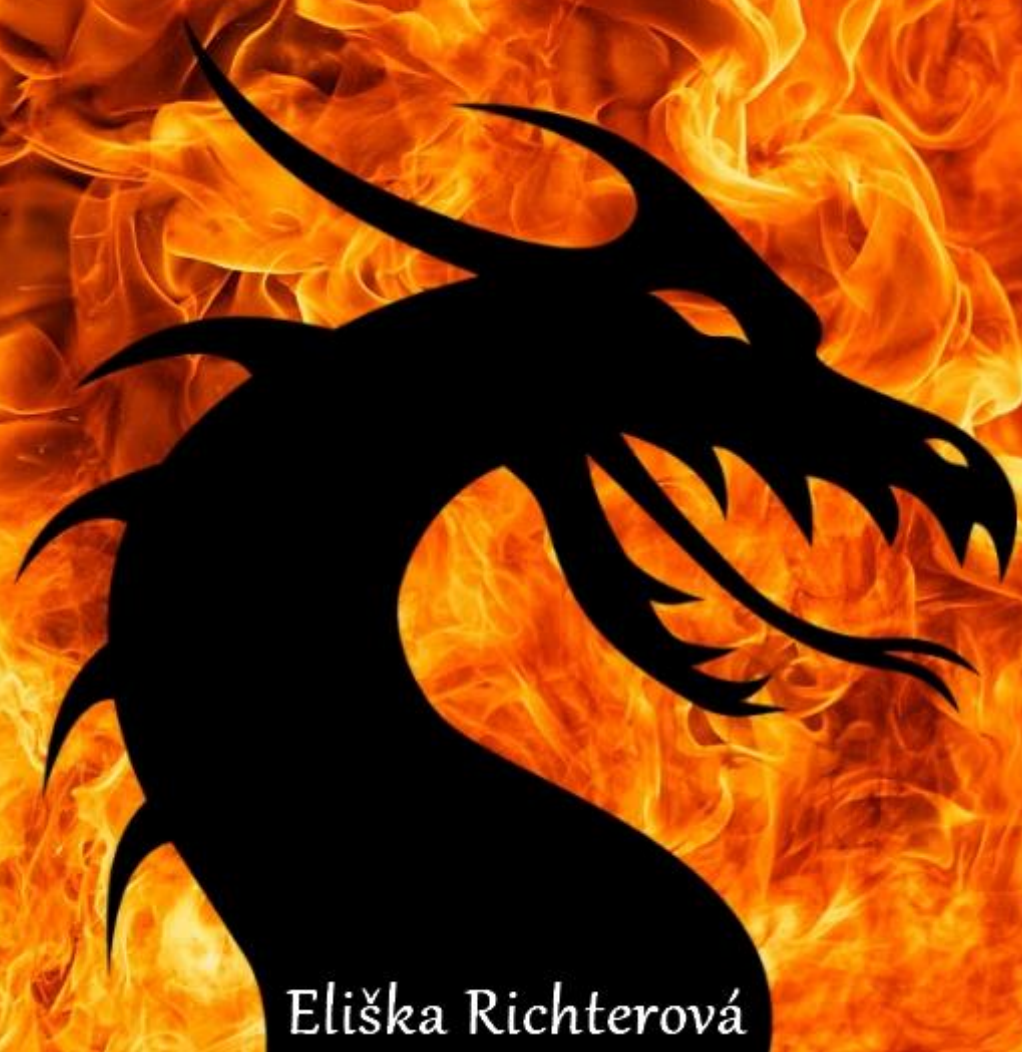

Dívka v ohni
Dračí princezna

Eliška Richterová

Eliška Richterová

DÍVKA V OHNI

Dračí princezna

Copyright

Autorka: Eliška Richterová

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-616-0 (ePub)

978-80-7512-617-7 (mobipocket)

978-80-7512-618-4 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Moc děkuji všem beta-readerům, které jsem neustále otravovala s prosbami o kritiku na finální verzi Dračí princezny. Bez vás bych tento příběh nejspíš nedopsala.

PROLOG

Jednoho dne se narodí mocný potomek. Bude zvláštní, jak svým vzhledem, tak svými schopnostmi.

Ale v našem světě bude v nebezpečí. Musí být za každou cenu udržen naživu. Jeho záchrana bude stát mnoho, ale nesmíme to vzdát.

Musí se určit strážce, který s ním bude putovat životem v cizím světě. Nebude nijak zasahovat, dokud potomek nedosáhne potřebného věku. Strážce má za úkol chránit, ne ovlivňovat. Má za úkol přivést potomka zpět k nám, až nadejde ten správný čas.

Ochrana toho dítěte nás bude stát mnoho životů, ale on na oplátku zachrání naši rasu. To je jeho osudem...

„Damiane,“ zašeptala rudovlasá žena do ticha svému muži, který držel malé dítě v náručí. Žena nervózně přešlápla z jedné nohy na druhou a jen stěží potlačovala blížící se pláč.

„Ano, zlato?“ vzhlédl k ní smutnými očima její milý.

„Třeba to není ona, třeba děláme velkou chybu,“ špitla s nadějí v hlase a očima prosila o manželovo potvrzení.

„Trisho,“ oslovil ji Damian nesmlouvavým, ale lítostivým hlasem. Chytil dítě do jedné ruky a druhou objal svoji ženu. „Sama dobře víš, že tohle je pro ni to nejlepší, pro nás všechny.“ Na poslední slova kladl velký důraz. Potřeboval, aby to jeho žena pochopila, aby věřila, že dělají správnou věc.

Chvíli se dívali na usmívající se dítě a v tichosti se s ním loučili. Ty velké šťastné oči, barvou připomínající pomněnky, které jí tolik dodávaly na kráse, ty si budou pamatovat navždy.

„Na, vezmi si ji,“ řekl Damian a podal Trishe malý uzlíček, ve kterém byla holčička zabalená.

„Je to hodná rodina, vždyť to víš,“ pokračoval Damian, zatímco něco psal na papír.

„Už je čas,“ oznámil, když přeložil papír. Upravil si gumičku na svých blondatých vlasech, které měl právě svázané do culíku, potom si vzal zpět malé dítě a pronesl láskyplným hlasem: „Budeš nám chybět, Tenesie.“ Letmo ji políbil na čelo a, na dlouhou dobu naposledy, se jí zahleděl do modrých očí.

„Pa, broučku, a neboj, opět se setkáme,“ zašeptala Trisha a pohládila stále se usmívající děťátko po kratičkých vlasech.

Damian přešel blíž k venkovním dveřím jednoho z domů a položil před ně malou holčičku.

„Sbohem,“ zašeptal a zazvonil. Objal svoji manželku, která už nedokázala zadržet pláč.

Oba během okamžiku zmizeli, ale nebyli daleko. Pozorovali, jak mladá blondatá žena otevírá dveře a bere jejich dcerku do náruče. Chvíli se zmateně rozhlížela, a pak si přečetla dopis.

„Takže ty jsi Tenesie? Těší mě,“ usmála se na děvčátko. Žena se ještě několikrát rozhlédla po ulici, jestli nezahlédne rodiče dítěte, ale marně.

Zanedlouho žena i s malou holčičkou zmizela za zavřenými dveřmi, vchodové světlo zhaslo a vše pokračovalo v klidném spánku.

1. KAPITOLA

Všechny dotyky a pohlázení jsem vnímala každou buňkou těla. Jeho prsty na mých zádech za sebou zanechávaly rozžhavené cestičky, ale já chtěla víc.

Vzdychla jsem a zajela mu prsty do vlasů. Cítila jsem, že jeho všudypřítomné ruce našly cestičku k rozepínání podprsenky, ale najednou se zarazil.

„Opravdu víš, že budeme sami?“ zeptal se, když se trochu odtáhl. Hleděla jsem mu přímo do těch jeho oříškových očí, kterým se prostě nedalo lhát. Jen jsem se usmála a lehce ho políbila na rty.

„Ty mě vůbec neposloucháš, Briane,“ oznámila jsem mu lehce naštvaným tónem. „Říkala jsem ti, že naši jsou u známých. Vrátil se nejdříve zítra odpoledne.“ Očividně byl s mojí odpovědí spokojený, jelikož se opět hladově přisál na mé rty a já se znovu mohla začít věnovat cuchání Brianových krátkých blond vlasů.

Přivřela jsem oči a užívala si každíčkový jeho dotyk. Projela mnou velká vlna vzrušení a já se cítila, jako bych byla v jednom ohni.

Užívala jsem si plnými doušky vše, co mi Brian mohl nabídnout, když v tom jsem zaslechla Brianův bolestivý výkřik a zprudka otevřela oči.

„Briane?“ vykřikla jsem vyděšeně, ale nebyla jsem schopná sebemenšího pohybu. Hleděla jsem do těch hnědých vyděšených očí a nevěděla, co dělat. Pane Bože, vždyť on hoří! To nemůže být pravda.

„Pomoc!“ vykřikl z čista jasna a tím mě probral z transu. Donutila jsem se odtrhnout oči od hořících vlasů a pomalu se škařícího obličeje. Vyskočila jsem na nohy a rozběhla se do koupelny pro vodu.

Jakmile jsem rozrazila dveře koupelny a shýbla se pro kbelík, samým zděšením jsem vykřikla. Mé ruce hořely. Okamžitě jsem pustila vodu z kohoutku a snažila se je uhasit, ale nešlo to.

Zvedla jsem oči k zrcadlu a při pohledu na svůj odraz se mi v krku rodil nový výkřik.

Kolem celé mé hlavy byl oheň, ale brzy jsem si uvědomila, že jsem vlastně ani já sama nehořela, to jen všude kolem mě byly plameny, které okamžitě přeskakovaly i na okolní nábytek.

Hned, jak odezněl prvotní šok, jsem si uvědomila, že mě to vůbec nepálí, ale i přesto jsem popadla ručník a snažila se oheň uhasit.

Stejně jako předchozí pokus, i tento skončil neúspěšně. Zaslechla jsem další z Brianových výkřiků, které vycházely z mého pokoje, a to mě uvrhlo do dalšího šoku.

Zdálo se, jako bych najednou měla v hlavě úplně prázdno. Zapomněla jsem na skutečnost, že hořím, i na kbelík, kterým jsem chtěla uhasit Briana. Dokázala jsem myslet jen na to, že můj přítel je v plamenech. Musela jsem něco udělat, nějak ho zachránit.

Zastavila jsem se na prahu mého pokoje a sledovala, jak se z Briana, z kapitána hokejového mužstva, stává hromádka popela.

I když jsem nedokázala racionálně přemýšlet, jedno mi bylo jasné. Brianovi už nepomůžu a právě v tu chvíli mě zachvátila panika.

Rychle jsem se otočila a rozběhla se ke dveřím. Cestou jsem strhla bundu z věšáku takovou silou, až jsem urvala poutko.

Vyběhla jsem z našeho domu ven a okamžitě se do mě dala zima. Neuvědomila jsem si, že na sobě nemám nic kromě kalhot a podprsenky.

Venku už byla tma a až na jednu blikající pouliční lampu tu nebylo žádné osvětlení.

Rozběhla jsem se do jedné z postranních uliček, aniž bych vnímala, kterým směrem se vydávám. Ani mě nenapadlo zapamatovat si cestu, kterou běžím, vždyť okolí našeho domu znám víc než dobře.

Zastavila jsem se až u chladné stěny, která mi zabránila v bezhlavém útěku. Ocitla jsem se ve slepé uličce.

Zády jsem se opřela o zed' a pomalu po ní sjela do sedu. Cítla jsem, jak mi mráz proniká do každého kousku těla, ale bylo mi to jedno. Dokázala jsem myslet pouze na jedinou věc, a to na Brianovu smrt. Stále před očima vidím škvařící se maso a jeho vyděšený pohled. Sice nechápu, proč a jak se to stalo, ale určitě za to můžu já. Je to moje vina, že Brian zemřel.

Přitáhla jsem si nohy k tělu a rukama si schovala hlavu. Z ničeho nic jsem propukla v hysterický pláč.

Je to moje vina. To já ho zabila. Je ze mě vrah, monstrum. Co teď budu dělat? Brian je mrtvý. Jak tohle vysvětlím lidem? Ne, tohle musí být jen hloupý sen, noční můra. Tohle prostě nemůže být pravda.

„Briane,“ zašeptala jsem mezi vzlyky. Sebrala jsem všechny zbylé síly k tomu, abych se štípla. Nic, pořád jsem byla v tom ošklivém snu, ze kterého jsem se tak zoufale snažila probudit.

Opět jsem upadla do své letargie a neprobraly mě z ní ani bližící se tiché kroky, které jsem zaslechla. Dokonce jsem se ani nemohla přinutit ke zvednutí hlavy, abych se podívala, kdo je tím příchozím.

„Esie,“ ozvalo se vedle mě a někdo mi sebral bundu z ruky a obalil ji kolem mého zmrzlého těla. Stále jsem byla natolik v šoku, že jediné, co jsem dokázala vnímat, byl mráz zakusující se do mého těla. Stále jsem byla v takové apatii, že mi bylo jedno, co se mnou ten příchozí udělá, ať si mě klidně zabije, stejně bych si nic jiného nezasloužila.

„Není tu bezpečno, ale neboj se, dostanu tě odsud,“ oznámil mi mužský hlas, který mě oslovil divnou zkráceninou mého jména. Náhle jsem ucítila, jak mě někdo zvedl z chladné země a uvěznil ve svém pevném objetí.

Ten muž, co mě držel, voněl mořem a vyzařovalo z něho bezpečí.

Pod houpavými pohyby, které způsobovala jeho chůze, se mi začala klížit víčka. Netrvalo to dlouho a já usnula v náruči cizího muže.

2. KAPITOLA

Pomalou jsem otevřela oči a zírala na rudý strop. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, kde to vlastně jsem - ve svém pokoji, což muselo znamenat, že ležím ve své posteli, kde Brian...

Nedokončila jsem myšlenku a už jsem stála na nohou. Představovala jsem si, jak ležím v Brianově popelu, ale má postel byla čistá. Hledala jsem jakoukoliv známku toho, že tu zemřel člověk, ale nic jsem nenašla.

Sesunula jsem se na podlahu a začala si v hlavě promítat, co se podle mě včera stalo, když mi najednou začal zvonit mobil a já s křikem vyskočila. Nevím, co jsem čekala, že se bude díť, ale když jsem zjistila, že je to jen budík, výrazně se mi ulevilo. Rozklepaně jsem ho vypnula a všimla jsem si, že mám nepřečtenou sms, která byla od Briana.

Celým mým tělem projel šok. Odhodila jsem mobil na postel a hned vzápětí se rozbředla. Vůbec nic jsem nechápala, vždyť ten včerejší večer vypadal tak skutečně... Nebo že by to byl opravdu jen sen? Vždyť nic jiného jsem si nepřála, tak proč pořád brečím?

Musím získat odpovědi. Rychle jsem se oblékla a snažila se uklidnit, aby mě opět nepřepadla vlna hysterie.

Jakmile jsem byla ustrojená, vydala jsem se ke škole. Dokonce se mi i objevil úsměv na rtech, když mě napadlo, že je Brian stále mezi živými. Už jsem se nemohla dočkat, až mu povím, jak šílený sen se mi zdál.

Naše škola je třípatrová budova v rekonstruovaném stavu. Od té doby, co jí dali nový nátěr, žlutobílé proužky, působí mnohem veseleji, ale že by do ní studenti chodili radši, to ne.

Ke škole jsem dorazila mezi prvními. Po rychlém rozhlédnutí po parkovišti jsem zjistila, že všude kolem jsou jen studenti z nižších ročníků, ale to mi nezabránilo zeptat se na Briana prvního člověka, kterého jsem potkala.

Briana a mě znal na téhle škole každý. Vždyť on je nejlepší hokejista, kapitán našeho školního týmu a já, já jsem jedna z nejpopulárnějších, bohatých děcek. Dokonce i šprti mě mají rádi, protože se občas chovám jako oni. Ano, nemám potřebu přetvařovat se a skrývat svoji chytrost.

„Hele, prosím tě.“ Přešla jsem k nějakému klukovi. Myslím si, že byl z druháku. Měl na ježka ostříhané hnědé vlasy a jakmile se na mě otočil, všimla jsem si jeho světle modrých očí. Styl, kterým se oblékal, se mi vůbec nelíbil. Vytahané a roztrhané rifle se už prostě nenosí. A bílé triko dosahující až ke kolenům mu taky moc bodů nepřidalo.

„Ehm, já, ehm,“ odkašlal si. „Tenesie?“ dostal nakonec ze sebe a tázavě si mě prohlédl.

„Nevíš náhodou něco o Brianovi?“ zeptala jsem se, aniž bych si rozmyslela, jak blbě a hlavně divně má otázka zní. Alespoň tak jsem si vysvětlila ten divný pohled, který mi ten kluk věnoval.

„Cože? Ty to nevíš? On ti to neřekl?“ Začal ze sebe chrlit.

„Nechala jsem doma mobil,“ vzpomněla jsem si najednou.
„Nejspíš mi psal.“

„Už nechodí na tuhle školu. Zbytek dostuduje v Kanadě,“ oznámil mi po chvíli. „Dostal stipendium díky hokeji.“ Nemohla jsem uvěřit tomu, co slyším. Určitě by se se mnou rozloučil dřív, než by odjel. Ten kluk asi věděl, na co myslím, protože dodal: „Bylo to prý celkem narychlo. Pokud by okamžitě neodletěl, přestali by o něj mít zájem. Potřebovali někoho hned,“ usmál se a hned dodal: „A věř mi, seznam na tohle stipendium byl vážně dlouhý. Náhradu za Briana by měli ani ne do půl hodiny.“

„Mhm, dík,“ řekla jsem a vydala se do své třídy. Nejradši bych se otočila a šla domů přečíst si, co mi Brian napsal, ale prošla kolem mě naše třídní a moji rodiče nestrpí záškoláctví.

Než jsem stihla udělat tři kroky, modrooký kluk na mě zavolal: „Počkej!“ Zastavila jsem se a otočila se.

„Vím, že je to brzy,“ začal, „ale když jsi teď volná, nechtěla bys po škole zajít na kafe?“

Nevěřicně jsem se na něho podívala, jestli tu otázku opravdu myslí vážně, ale než jsem stihla cokoliv odseknout, praštila mě do nosu vůně moře.

„Nebo na čaj,“ zkusil ještě ten kluk, ale už jsem mu nevěnovala pozornost.

Otočila jsem hlavu doleva a všimla si černovlasého muže, blížícího se k nám. Imponoval mi jeho šibalský úsměv. Krátké

vlasly mu lehce padaly na čelo a občas mírně zakrývaly hnědé, veselé oči.

Když procházel kolem mě, rychle na mě mrkl a jeho úsměv se ještě víc rozšířil. Omámená jeho vůní a tím čokoládovým pohledem, jsem nebyla schopná sebemenšího pohybu. Jen jsem na něho trapně civěla.

Jakmile mi zmizel z dohledu, mysl se mi pročistila.

Úplně jsem zapomněla na toho druháka, protože se mi vybavil včerejší sen.

„Ne,“ zašeptala jsem tak tiše, že mě nikdo jiný nemohl slyšet. „To není možné, to prostě není.“ Včera to byl jen sen, nemohla jsem cítit jeho. Byla to jen noční můra.

Ani jsem si nevšimla, že jsem během mého přemýšlení došla až do třídy. Zmateně jsem se rozhlédla kolem a zjistila, že tu jsem první. Došourala jsem se do poslední lavice a smutně pohlédla na prázdnou židličku vedle sebe. Poslední rok patřila Brianovi.

Nemohla jsem pochopit, že by tak rychle odjel, přeci ho muselo zdržet zařizování, přece nemohl jen tak zmizet ze dne na den. Prostě tahle celá Brianova věc nedávala smysl. Zkoušela jsem vymýšlet různé trhliny v jeho odjezdu, protože jsem si nechtěla přiznat, že by mě opustil bez rozloučení.

Z myšlenek mě vytrhl zvonek oznamující začátek hodiny. Podívala jsem se, kolik je hodin, protože mi přišlo, že jsem tam nemohla sedět tak dlouho, aby už zvonilo.

Zvedla jsem oči ke katedře, ale ve výhledu mi vadily černé, mírně rozčuchané vlasly. Pohledem jsem sjela trochu níž a zasekla

se v čokoládově hnědých očích. Chvíli jsme na sebe jen tak zírali, dokud jsem opět nenašla pevnou půdu pod nohama: „Nějakej problém?“ vyštěkla jsem podrážděně. Ten kluk se jen pousmál, jinak moji poznámku naprosto ignoroval. Nechápala jsem, co tu dělá, copak nestačí, že se mi o něm zdálo?

„Takže ty jsi ta Tenesie, jo?“ zeptal se naprosto klidným, hlubokým hlasem a aniž by čekal na moji odpověď, dodal: „Dost divný jméno.“ A zatvářil se trochu znechuceně. Cítila jsem, jak uvnitř mě vře vztek.

„Jo? A co tvoje ctěné jméno?“ řekla jsem trochu hlasitěji, než jsem měla v úmyslu. Na jeho tváři se objevil šibalský úsměv.

„Pane Corbesi, mohl byste přijít ke mně?“ pronesl náš matikář, jakmile si položil věci na stůl. Vůbec jsem si nevšimla, že už je tady.

„Jistě,“ pronesl hnědooký kluk sedící přede mnou, aniž by odtrhl oči od těch mých. Nenuceně se na mě usmál a vydal se ke katedře. Otočil se čelem k nám a opět se na mě podíval.

„Třído, představuji vám Ethana Corbese, bude tu pár dní s námi, než se rozhodne, zda nepůjde radši na soukromou školu,“ představil ho učitel a já v té chvíli přestala poslouchat.

3. KAPITOLA

Jak jsem tak na Ethana hleděla, přišlo mi na něm něco divného. Značkové tmavé rifle a bílé triko se stříbrnými andělskými křídly, které mimochodem kontrastovalo s jeho tmavší kůží, mu dodávalo vzhled středoškoláka, ale ta jeho tvář... Vypadal mnohem dospěleji než ostatní kluci ze třídy. Možná to bylo lehkým strništěm, které mu pomalu rašilo na tvářích.

Sledovala jsem Ethana, dokud se neposadil zpět na své místo, potom jsem se snažila věnovat veškerou pozornost jen našemu matikáři. Byl to už starší pán s šedivými vlasy a velkým pupkem, ale stejně to byl můj nejoblíbenější učitel na škole. Jen by si občas mohl vzít něco jiného než pruhovanou modrou košili.

„Hm, ty se tak roztomile soustředíš,“ vyrušil mě Ethan. „Kdyby ses viděla, to nakrčený obočí je děsně sexy.“ Tiše se zasmál. Opravdu mě začalo štván, jak mě provokuje. Určitě to je nějaký bohatej, rozmazlenej machýrek. Zvedla jsem k němu podrážděný pohled, ale nijak jeho poznámku nekomentovala. Doufala jsem, že mé oči mluví za vše.

„Pane Corbesi, mohl byste mi věnovat pozornost? Na seznamování s dívkami budete mít celou přestávku,“ ozval se učitel a hodil po něm křídu. Chtěla jsem se začít smát přímému

zásahu, ale Ethan se na poslední chvíli otočil a křídou zachytil. Třídou se ozvalo obdivné zamručení a já jen protočila oči v sloup.

„Jistě, pane učiteli,“ usmál se. „A můžete mi říkat Ethane.“ Tentokrát se třída rozesmála a čekala na učitelovu reakci. Nevěřila jsem vlastním uším, to bych si nedovolila, obzvlášť ne k našemu matikáři, přišlo mi to neuvěřitelně drzý.

Učitel se jen usmál a kývl na souhlas: „Dobře tedy, Ethane, mohl byste věnovat plnou pozornost mé maličkosti?“

„Ano,“ odpověděl Ethan a zbytek hodiny se na mě už neotočil.

Přistihla jsem se, že jsem opět v myšlenkách zabloudila k Brianovi. Stále jsem se přesvědčovala o tom, že to byl pouhý sen, ale jeho spalující se obličej byl tak strašně živý, že už to nikdy nedostanu z hlavy.

Z myšlenek mě vyrušilo až zvonění. Začala jsem si sklízet věci z lavice, když jsem zaslechla učitelův hlas: „Tenesie, mohla byste na chvílku ke mně?“

Mlčky jsem vstala a poslušně se za ním vydala: „Ano, pane učiteli?“ zeptala jsem se ho a pohled zabodávala do třídní knihy. Myslela jsem si, že se mnou chce mluvit o tom, že jsem dnešní hodinu matematiky vůbec nevnímala, ale to, na co se zeptal, mě překvapilo.

„Je vám dobře? Jste nějaká bledá,“ poznamenal. Nemusela jsem ani dlouho přemýšlet, abych v tom spatřila výbornou možnost, jak se dostat domů k mobilu, proto jsem se zatvářila tak, jak to dělám vždycky, když se pokouším simulovat nějakou nemoc u našich.

„No, není mi zrovna nejlépe,“ pípla jsem tiše.

„Myslel jsem si to. Proto vás Ethan tak vyrušoval, určitě měl starost o vaše zdraví,“ uvažoval učitel nahlas. Musela jsem se hodně držet, aby mi neujelo pohrdavé odfrknutí. „Hned vám někoho seženu, aby šel s vámi,“ rozhodl učitel a okamžitě se rozhlédl po třídě.

„Ne, to nebude nutné. Nebydlím daleko,“ namítla jsem. Chtěla jsem být sama. Neměla jsem náladu na to, někoho cestou poslouchat. Učitel si mě přeměřil pohledem, ale nakonec souhlasil: „Dobře, ale budete dávat pozor, aby se vám něco nestalo... Nemám alespoň zavolat vašim rodičům?“

„Teď jsou pryč, domů se vrátí až odpoledne, takže to nejspíš nebude nutné,“ odpověděla jsem.

„Hm, nechce se mi vás pouštět samotnou... No, běžte, ale buďte opravdu opatrná.“

„Budu, nashle,“ rozloučila jsem se a vydala se k lavici pro své věci. Vzhlédla jsem a všimla si Ethanova obdivného kývnutí, ale něco na jeho úsměvu mi prozradilo, že všechno není tak, jak by chtěl.

„Dobrá práce,“ pronesl, když jsem kolem něho procházela. „Menší komplikace,“ řekl mnohem tišším hlasem. Měla jsem štěstí, že jsem ho vůbec zaslechla. Chtěla jsem se zeptat, co tím myslel, ale při pohledu na něj mi došlo, že jsem to slyšet neměla.

Stálo mě mnoho sil nechat to být, ale měla jsem jiné věci na práci, než řešit nějakýho rozmazlenýho kluka. Rychle jsem si dobalila zbytek učebnic, a aniž bych se s Ethanem rozloučila, vydala jsem se k odchodu.

Jen co jsem vyšla ze školy, zmocnil se mě divný pocit. Nemohla jsem přijít na to, jaký pocit to je, ale nebylo to nic dobrého.

Jak jsem nad tím přemýšlela, nevšimla jsem si blížícího se vrčení, až teprve bolestné zavytí mě vrátilo zpět do reality.

Zdálo se mi, jako by mě někdo sledoval, ale když jsem se ohlédla, ulice byla prázdná. Než jsem se stihla otočit zpět před sebe, do něčeho jsem vrazila. Ulicí se rozlehl můj výkřik.

Cítila jsem, jak mě něčí ruce chytily, díky čemuž jsem neupadla, ale i přesto jsem se snažila z toho sevření dostat.

„Můžeš přestat křičet?“ Zaslechla jsem povědomý hlas. Zmateně jsem pohlédla mému vězniteli do tváře a zjistila, že to je Ethan.

„Co tu, sakra, děláš?“ vykřikla jsem téměř okamžitě, a kdyby mě nedržel, určitě bych ho praštila pěstí do hrudi.

„Bez tebe byla ve škole nuda,“ odpověděl tónem, jako by to byla největší samozřejmost na světě. Nechápatě jsem na něho civěla: „To jsi jako za školou?“

„No, není to ode mě romantický?“ usmál se, ale když viděl můj pohled, asi si to rozmyslel a řekl pravdu: „Učitel mě za tebou poslal, abych se ujistil, že domů dorazíš v pořádku.“ Znělo to celkem logicky, tak proč jsem mu to nevěřila?

„Fajn,“ odsekla jsem a uvědomila si, že mě stále drží. „Koukej mě pustit,“ zavelela jsem. Ethan jen pokrčil rameny a uvolnil své sevření.

Stalo se to tak rychle, že jsem ani nestihla zareagovat. V jednu chvíli jsem cítila, jak padám, ale těsně nad zemí mě Ethan opět zachytil: „Opravdu tě mám pustit?“

Naštvaně jsem na něho hleděla: „Ne!“

„No jo, když mně se tě nechce držet,“ řekl provokativním hlasem. „Možná kdybys poprosila...“

„Cože? Ani omylem.“ Můj vztek rostl, což bylo znát i na mém hlase.

Ethan se naklonil o trochu dopředu, čímž mě přiblížil k zemi: „Jsi si tím jistá? Pod tebou je kaluž,“ oznámil mi vesele.

„To neuděláš,“ zasyčela jsem.

„Opravdu mě znáš tak dobře, aby sis tím mohla být stoprocentně jistá?“ provokoval mě. Začala jsem pochybovat o svém přesvědčení. Opravdu by byl schopen pustit mě do kaluže?

„Teda, jsem úžasnej,“ usmál se. „V obličeji jsi úplně rudá, vyléčil jsem tě.“ Nevím, kde se ve mně vzala všechna ta agresivita, ale měla jsem sto chutí praštit ho židlí po hlavě.

Chtěla jsem mu něco odseknout, ale pohled do jeho čokoládových očí mě naprosto umlčel.

4. KAPITOLA

„Dobře, vyhrál jsi,“ vzdychla jsem. „Prosím, pomůžeš mi na nohy?“ Ethan se zasmál.

„Ale no tak, mladý muži. Takhle trápit svoji přítelkyni,“ usmála se na nás stařenka, kterou občas potkávám, když jdu do školy. Teprve teď mi došlo, že nás celou dobu pozorovala. Ethanův úsměv se ještě víc rozšířil. Přidržel si mě jednou rukou a druhou mě pohladil po tváři. Stále se mi díval do očí, i když mluvil s tou paní: „Nebojte. Jí se to líbí.“ Chvilku mlčel, ale než jsem stihla cokoliv říct, tak dodal: „No, je čas jít, zlato.“ A vytáhl mě na nohy a neodpustil si ani plácnutí po zadku.

„Ale sluší vám to spolu, děti,“ usmála se stařenka. Konečně jsem se zbavila úvodního šoku: „Ale my nejsme...“ začala jsem protestovat, ale Ethan mě přerušil v půlce věty: „Děkujeme.“ Stařenka s úsměvem přikývla, ještě na mě zavolala, abych pozdravovala rodiče, a vydala se k odchodu. Chtěla jsem na ni začít křičet, že to tak není, že nejsme pár, ale Ethan mě chytil za ruku a chtěl mě odvést domů.

Zlostně jsem se mu vytrhla a začala na něho křičet: „Co si, sakra, myslíš, že děláš? Myslíš si, že někam nakráčíš a všichni ti začnou padat k nohám? Tak to promiň, ale nikdo tu na tebe není

zvědavej a ani ten tvůj pitomej úsměv to nezmění.“ Moji triádu přerušil až jeho výbuch smíchu.

Nevěřicně jsem zakroutila hlavou a vykřikla: „Ty nejsi normální.“ Naštvaně jsem prošla kolem něho, přičemž do něj nezapomněla vrazit ramenem, a vydala se domů. Ethanův smích utichl a já cítila jeho pohled na svých zádech.

„Ne, to nejsem,“ zaslechla jsem ještě tichý šepot, než jsem zašla za roh. Nevěděla jsem, jestli si to zase neřekl jen pro sebe, nebo jestli jsem si to prostě nevymyslela, ale rozhodla jsem se tomu nevěnovat pozornost. Usoudila jsem, že mám důležitější věci na práci. Stejně mi ale myšlenky utíkaly zpět k němu.

Zbytek cesty domů jsem vymýšlela nadávky, kterými bych mohla Ethana pojmenovat. Nemůžu ani říct, jak naštvaná jsem byla. V životě jsem asi nebyla víc.

Ohlédla jsem se, abych se ujistila, že mě nesleduje, i když jsem si byla téměř jistá, že ne. Hned vzápětí mě napadlo, jestli do něj opět nevrazím a celá situace se nezopakuje, ale naštěstí se tak nestalo. Díky tomu ohlédnutí jsem si uvědomila, že ulice jsou nepřírozně prázdné. Kromě Ethana a té stařenky jsem po cestě nikoho nepotkala.

Jakmile jsem došla domů, okamžitě jsem se rozběhla do svého pokoje, kde jsem nechala mobil.

Ještě v botách a bundě jsem skočila na postel a shazovala deku a polštáře na zem, jak horlivě jsem hledala.

Nakonec jsem mobil našla a nedočkavě otevřela sms.

„Tenesie, konečně mám tu Kanadu, sice mi říkali, že to místo předběžně mám, ale teď je to oficiální. Zrovna dnes jsem ti o tom chtěl říct, ale byli rychlejší,“ četla jsem nahlas. „Omlouvám se za způsob, jakým ti to oznamuju, ale nemůžu s tím nic udělat. Mám tě rád a vždycky budu, ale tohle je nejspíš konec. Budeš mi chybět. Brian.“ Musela jsem si to přečíst několikrát, než jsem pochopila význam těch slov.

Je sice ráno, ale už toho na mě bylo moc. Můj mozek už nechtěl pracovat.

Rukou jsem si setřela slzy, co mi stékaly po tvářích, a pomalu začala sbírat polštáře ze země a stlát. V myšlenkách jsem byla u Briana a přemýšlela nad tím, co právě teď dělá. Najednou jsem se začala šíleně smát, ale nebyl to veselý smích, nýbrž hysterický. Neměla jsem tušení, co teď budu dělat, nevěděla jsem, co budu dělat bez Briana. Ne, že bych na něm byla nějak závislá, ale přeci jenom, byl to můj první kluk a já ho měla opravdu ráda. A teď jsem ho nadobro ztratila.

Smích opět vystřídal pláč. Nevěděla jsem, jestli to, co cítím, je zlomené srdce, ale i kdyby ne, pláč jsem zastavit nemohla. Cítila jsem se naprosto bez síly. Jediné, na co jsem se zmožila, bylo stále s mobilem v ruce zalézt do postele a plakat, dokud neusnu.

„Zlatíčko, vstávej,“ budil mě ženský hlas. „Už jsme doma a večere je hotová.“ Pomalu jsem otevřela oči a chraplavým hlasem řekla: „Mami.“ Chtěla jsem toho říct mnohem víc, ale hlas mě

zradil. Sledovala jsem, jak si strká neposlušný pramen blond vlasů za ucho a tváří se zmateně.

„Zlatíčko, ty jsi plakala?“ zeptala se ustaraně a pohladila mě po tváři, čímž mi připomněla Ethana.

„Brian,“ pípla jsem. Stačilo jen jedno slovo a má matka pochopila. Smutně se na mě usmála a konejšivým hlasem pronesla: „To se spraví.“

„Přinesu ti jídlo sem, pokud se necítíš dobře,“ navrhla po chvilce a já si uvědomila, že jsem celý den nejedla, ale teď jsem opravu neměla na nic chuť.

„Ne, děkuji,“ chraptila jsem. „Jen se napiju a půjdu se ven projít.“

„Dobře, ale nebuď tam dlouho, už se stmívá. To pití ti sem přinesu, běž nejdříve do koupelny,“ usmála se. Mlčky jsem přikývla a začala se zvedat z postele.

Když jsem si uvědomila, že na sobě mám ještě pořád boty, raději jsem počkala, až matka odejde z pokoje.

Chvíli mi trvalo, než jsem se vyhrabala z deky. Nechápu, kdy se kolem mě tak omotala. Mobil jsem položila na noční stolek a vydala se ke skříni.

Vzala jsem si věci na převlečení, protože to, co jsem měla na sobě, bylo propocené.

V koupelně, při pohledu do zrcadla mi došlo, proč mě sem máma poslala. Mé dlouhé hnědé vlasy byly úplně zacuchané. Oči jsem měla zarudlé a tváře opuchlé, celkově byl můj vzhled

katastrofální. Opláchla jsem se studenou vodou a dala se do rozčesávání a maskování dnešního dne.

Jakmile jsem byla s úpravami spokojená, převlékla jsem se a vrátila se zpět do pokoje. Všimla jsem si, že mamka sedí na posteli a při mém příchodu se usmála: „Mnohem lepší.“ Úsměv jsem jí oplatila a přisedla si k ní.

„Proč nemůžu být jako dřív?“ zeptala jsem se spíš sama sebe, než mamky.

„A jaká, zlato?“ zeptala se.

„Zase sebevědomá, veselá, cílevědomá,“ odpověděla jsem a mamka se smutně usmála. „Teď se cítím spíš jako troska,“ přiznala jsem tiše.

„Všechno se změní, už brzy,“ zašeptala mamka a podívala se mi do očí. Vypadalo to, jako by mi chtěla říct ještě něco, ale potom si to rozmyslela a pronesla něco jiného: „Pokud chceš jít ještě ven, měla bys vyrazit hned.“ Podala mi sklenici a vydala se pryč z mého pokoje. Na prahu se zastavila a otočila se na mě: „Opravdu tam nezůstávej moc dlouho.“ Se smutným úsměvem jsem přikývla a sevřela sklenici.

Jakmile jsem dopila, zašla jsem si pro bundu a boty. Zastavila jsem se ještě v obýváku pozdravit otce, který mi místo odpovědi zamával, a pak už jsem se ocitla venku. V hlavě jsem měla úplně prázdno, proto jsem nevnímala, kam to vlastně jdu.

Zrovna jsem jen tak bloumala ulicemi, když se ozvala hrozná rána a strašlivé vrčení. Uvědomila jsem si, že jsem jen kousek od místa, o kterém se mi nejspíš včera zdálo.

Ticho prořízla další rána a já se rozhodla, i přes veškerý svůj strach, že to prozkoumám.

Hned, jak jsem se podívala za roh, šokem mi zdřevěněly nohy. Viděla jsem nějakou osobu nebo zvíře nebo co to bylo. Mělo to velkou chlupatou hlavu a v hubě velké zuby. Ruce to mělo svalnaté, ale místo prstů byly tři dlouhé drápy. Nohy byly také samý sval, ale místo chodidel měl takové divné pařáty, podobné jako mají ptáci. Kromě hlavy jsem na těle neviděla žádné chlupy.

Jeho kůže měla barvu mezi šedou a modrou... A jediné, co měl na sobě za oblečení, byly hnědé roztrhané tříčtvrťáky.

Teprve teď jsem si všimla Ethana stojícího proti té příšeře. Ale i na něm jsem našla něco divného. Místo jeho jedné ruky byl modrý pařát se třemi prsty, které byly zakončeny drápy a z jeho dlaně vycházel proud křišťálové vody, který mířil na tu příšeru.

Následující události se udály příšerně rychle. Proud vody zasáhl příšeru, která odlétla několik metrů dozadu a dopadla na pravý bok. Ethan na nic nečekal a okamžitě toho využil. Přiskočil k té zrůdě a zabodl jí dýku, kterou vytáhl z rukávu lidské ruky, přímo do krku.

Příšera pronikavě zavyla a hned vzápětí se rozpadla na prach.

Ethan chvilku oddychoval, než se opět postavil na nohy. Stále s pohledem na místo, kde předtím leželo to monstrum, ztuhl. Chtěla jsem se dát na útěk, ale nebyla jsem schopna sebemenšího pohybu.

„Tohle jsi neměla vidět. Ne, teď,“ zašeptal rozčileně a zvedl ke mně pohled.

5. KAPITOLA

„Co? Co to jako mělo být?“ koktala jsem, ale Ethan mě ignoroval.

„Ne, takhle to nemělo být, to nebyl můj plán,“ mumlal si pro sebe a lidskou rukou si zajel do vlasů. „Ještě není ten správný čas,“ odmlčel se a tázavě se mi podíval do očí: „Nebo snad ano?“

„O čem to mluvíš?“ zeptala jsem se a v mém hlase byl znát zmatek. Ale Ethan si mě pořád nevšímal. Po chvílce ke mně přišel a podíval se mi do očí: „Pokud to tak je, už nezbývá moc času.“ Moc času na co? V hlavě se mi rodilo tolik otázek, ale něco mi říkalo, že mi na ně Ethan neodpoví.

Všimla jsem si jeho ruky, která měla stále pařátí podobu.

„Co to máš s rukou?“ zděsila jsem se a v hlavě jsem si připravovala plán útěku.

„Jo, to,“ řekl klidným hlasem. „To ti vysvětlím, ale až u vás doma.“ Chvíli jsem si přebírala jeho slova, abych se ujistila, že jsem ho pochopila správně. To opravdu chtěl, abych ho vzala k nám domů? Nabízela se dvě různá vysvětlení, buď začínám bláznit, a to mi přišlo jako docela trefné vzhledem k tomu, co všechno se mi v poslední době dělo nebo je blázen Ethan.

„Myslíš to vážně?“ zeptala jsem se. Překvapilo mě, jak klidně to znělo, i přes myšlenky, které mi běhaly v hlavě. Co když je Ethan vyšinitý vrah před kterým mám utéct.

Už jsem se chtěla otočit a dát se na útěk, když Ethan řekl něco, co mě donutilo zaváhat.

„Znám tvé rodiče,“ pronesl, zatímco pozoroval, jak se jeho ruka mění zpět na lidskou. „Oni mi pomůžou přesvědčit tě.“ Vážně mě štválo, jak tajemně mluvil, copak jednou nemůže něco vyklopit narovinu? Začínala jsem z toho všeho být pěkně zmatená. Opravdu jsem si už zvykala na myšlenku, že je ze mě cvok.

„Přesvědčit k čemu?“ Můj strach vystřídala čirá zvědavost. Ethan ke mně přišel tak blízko, že se mě málem dotýkal. Chtěla jsem couvnout, ale on mi chytil ruce, čímž mi to znemožnil. Naše pohledy se setkaly. Nechápu jak to, že jeho pohled má nade mnou takovou moc. Víím, že je to proti zdravému rozumu tu jen tak stát s cizím člověkem, který se až nápadně moc podobá komiksovým hrdinům, ale prostě jsem si nemohla pomoci.

„Esie, poslouchej. Ted' půjdeme k vám a tam ti povím celou pravdu. A taky si musíš zabalit.“ Vše vyslovoval tak pečlivě, abych ho pochopila.

„Esie? Proč mi tak pořád říkáš? Proč se mi o tobě zdálo a proč... Co tím myslíš, že si mám zabalit?“ chrlila jsem jednou otázku za druhou, aniž bych si uvědomovala jejich důležitost. Měla jsem pocit, že tohle nemůžu vydržet, že brzy omdlím, ale opak byl pravdou. Právě ted' se cítím až moc živě.

„Všechno ti opravdu vysvětlím,“ slíbil naléhavým hlasem a stále se na mě díval tím vážným pohledem, „ale ted' není čas. Musíme jít, není tu bezpečno.“

Ještě chvíli jsem mu hleděla do očí a přemýšlela o jeho slovech. Nevím proč, ale na chvíli jsem uvěřila, že Ethan mluví pravdu.

„Dobře, jdeme,“ rozhodla jsem a v duchu si nadávala za tak hloupý nápad. Opět se mě zmocnil strach, ale tentokrát to bylo kvůli nevědomosti.

Beru domů cizince, který možná není ani člověk. Co když nás všechny zabije? A co to bylo za příšeru, která se rozpadla na prach? Proč se tohle všechno děje zrovna mě? Vždyť jsem jen obyčejná holka.

Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc paranoidní jsem byla. Jedinou malou útěchou mi bylo, že jsem celou dobu měla pravdu. S Ethanem něco nebylo v pořádku. Což ale nic nemění na tom, že se ho chystám vzít k sobě domů.

Když jsme došli až k nám, ještě než jsem otevřela vchodové dveře, naprosto vážně jsem se ho zeptala: „Můžu ti věřit?“ A Ethan přikývl. Moc důvěry mi to sice nepřidalo, ale nezbyvalo mi nic jiného. Jak jsem se na Ethana dívala, určitě bych ho odsud nedostala. A kdybych se s ním začala prát, nepochybuji o tom, že by vyhrál.

Zhluboka jsem se nadechla a otevřela zelené dveře vedoucí do našeho domu.

Zavedla jsem Ethana do kuchyně, kde jsme se posadili k pultu.

Přísně jsem se na něho podívala: „Tak vysvětluj,“ přikázala jsem nesmlouvavě. Byla jsem ráda, že jsme nepotkali moje rodiče. Přeci jenom, jestli je Ethan vrah, ať radši zabije mě a oni ať mají alespoň nějakou šanci.

Ethan naklonil hlavu mírně nalevo a zkoumal každý můj pohyb. Nejspíš zvažoval, kolik toho dneska ještě unesu a jestli se mu tady za chvíli nesesunu k nohám.

„Dobře,“ řekl po chvíli a usmál se. „Budeš si o mně myslet, že jsem blázen.“

„To si už myslím, takže klidně pokračuj,“ skočila jsem mu do řeči nezdvohle a zabodla do něho svůj modrý pohled. Musela jsem uznat, že jsem byla zvědavá, co z něho vyleze.

„Pověz mi, co se ti zdálo o včerejším večeru?“ zeptal se a rukou si prohrábl vlasy.

Cítila jsem, jak mi obočí vylétlo vzhůru. Vždyť mi to měl vysvětlit, na co potřebuje znát můj sen? Nakonec jsem se rozhodla, že mu to řeknu: „Brian uhořel, potom jsem vyběhla z domu, někdo mě našel a odnesl pryč,“ vyprávěla jsem co nejstručněji, ale jednu poznámku jsem si neodpustila: „Myslím, že jsi to byl ty.“ Pohlédla jsem mu do očí a čekala na vysvětlení. Smutně se pousmál a položil další otázku: „A co způsobilo ten oheň?“ Tak moment, měl vysvětlovat věci on mě, ne vyzvídat o mých prapodivných snech. Vztek uvnitř mě pomalu rostl a já čím dál víc litovala toho, že jsem si domů pozvala úplně cizího člověka, který to očividně neměl v hlavě v pořádku.

„Co to s tím má společného?“ zeptala jsem se našťavaně. Nechtěla jsem o tom mluvit. Nechtěla jsem na to ani myslet. Před očima se mi objevil obraz hořícího Briana a já zařala ruce v pěst.

„Klid, chci jenom, abys všechno pochopila,“ řekl a opřel se. Sice jsem nechápala, jak to myslí, ale nakonec jsem s nechtutí v hlase odpověděla: „To já.“